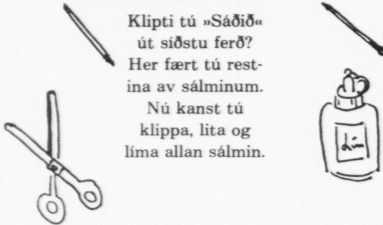

SÁÐIÐ

Lagt til rættis:
Oddbjørg
Poulsen

Sálmi 23 (2)

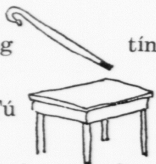
Klipti tú «Sáðið»
út síðstu ferð?
Her fært tú rest-
ina av sálminum.
Nú kanst tú
klippa, lita og
lima allan sálmin.

Um eg so skal ganga í deyðskuggans

óttist eg einki

ilt tí keppur tín og

teir ugga meg. Tú

fyri mær beint fyri eygum figginda

mina. Tú salvar

mitt við

olju tað rennur út av

mínum

einki uttan gott og náði skal

fylgja mær, allar dagar eg livi og

eg skal bógva í

Harrans allar ævir.

Dreingjasúkkla

tíl sølu

24" hjól, 3 gear, hond- og fótbremsa.
Hóskar til 8–11 ára gamlan drong. Prís-
ur 1.400,- krónur.

Tlf. 15310

Lesarabrøv

Viðmerking til politiska viðmerking
hjá Súsonnu Holm

«Frank Davidsen konkluderar, at Vágoyggjin ikki er við á Føroyakortinum longur — gloymd. Hon er gloymd í samferðslu-samanhang, í skúlasamanhang — idnaðurin í oynni er ikki kappingarferur við restina av landinum, av tí einføldu orsök at teir ofta mugu biða so leingi á Oyrargjógvi».

Soleiðis byrjar Súsonna Holm sína politisku viðmerking til grein, ið undirritaði hevði herfyri í sambandi við viðgerðina av figgjarglógini. Síðani hugleiðir hon um hvussu nógv tað er broytt í Vágum síðan hann fyrri 30 árum sigldi við Vesturleið til Sam for í sigling í sambandi við samanbinding av oyggjarvegnum, vælskipaðar bygdir, vegagerðir, stór arbeiðspláss, flogvøll, skúlar, eitt eftir fólkatalinum stórt ellisheim osfr.

Gullkornið kemur til seinast í hesi viðmerking, tá hon í sambandi við biðrøðina á Oyrargjógvi setir uppskot fram, soleiðis at skipað verður fyri plássbíllegging á Sam, tí tað er vanligt alla aðrastaðni.

Hetta uppskot visir okkum hvussu veruleikafjart kjakið um ferðasambandið um Vestmanna-sund er vorðið.

Taka vit t.d. viðurskiptini hjá teimum ferðandi á Oyrargjógvi í gjár, týsdagin 15/10-91, so vóru tað bílar á veg suður eftir, sum komu á Oyrargjógvi kl. 15.00, men ikki fyrr enn kl. 18.00 eydnaðist at vera í Vestmanna. Og fyri at hetta kundi lata seg gera, var neyðugt hjá manningini at sigla uttan um ferðatælanina.

Nú er tað komið so langt, at røddir hava verið frammi um at leggja uppskot fyri tingið at steðga øllum ætlanum um fast samband Vágur-Streymoy.

Í hugaheiminum er høgt til loft og vitt til veggja og í tí sambandinum hevði tað verið áhugavert at vita, hvat eysturoyingar, norðoyingar og fyri so vitt eisini streymoyingar høvdu sagt til at eg setti uppskot fram um at steðga allari ferðslu um brúna við Streymin og hví ikki eisini tikið Dúgvuna úr Skálafjarðarsiglingini. So kundi Sundarferjan so passandi røkt hesa rutu.

Kann vera, at fólk halda

hetta er heilaspuni, men álvaratos, hvat høvdu Havsbrún, flakavirkini, idnaðarvirkini, alibrúkin ella rættari sagt, leiðslurnar á hesum virkjum í Eysturoynni, sagt, um samferðsluviðurskiptini høvdu verið so ótolandi sum tey, vágað fólk hava verið noyðd at liva við.

Tá tímatalið hjá Dúgvuni varð skert heryri, var alt á gosi, onkur tingmaður tók so rívan til, at tað var ein vanlukka fyri eysturoyingar.

Tá vit so samstundis vita, at Eysturoyggjin er samanbundin við meginøkið eins og vegasambandið er gott, so standa vágað fólk spyrjandi og ikki sørt orkymlað yvir fyri tí ágangi, sum í lötuni fer fram í sambandi við samanbinding av Vágoy og Streymoy.

Og tað, sum ein serliga leggur til merkis er, at ágangurin er harðastur frá fólk, sum býr í miðstaðarøkinum, meðan sandoyingar og suðuroyingar eru meira varnir. Helst kemur hetta av, at tey betur duga at meta um hesi viðurskipti, enn tey í miðstaðarøkinum.

Tá Súsonna Holm aftan á at hava reksað øll arbeiðsplássini, idnaðarvirkini v.m. í Vágum upp, sigur hon: «Álvaratos, tit siggja ikki út til at liða nakra neyð».

Til tað er at siga, at tað velst um hvat eygað sær, ella hvat eygað vil siggja.

Tað í sjálvum sær, at vit hava virki, sum skapa arbeiði, er ein fyrirtreyt fyri at Vágoyggjin skal mennast. Hava vit einki at bjóða okkara ungdomi, so hann kann stóðast her í oynni, ja, so flytur tað unga fólkíð burtur.

Tí er tað sera umráðandi, at hesi virki fáa so góðar umstøður at arbeiða undir sum yvirhøvdur gjørligt.

Og ikki minni avgerandi

er tað, at tann ungdomur, sum hevur útbúgvild seg, kann koma aftur í oynna við síni vitan og menninga oyggj, sum hann hevur havt tilknýti til.

Sjálvsagt taki eg undir við, at norðstremoyingar fáa eitt ellisheim, men at tvíanna tað upp í málið um samanbinding av Vágoyynni við meginøkið, er eitt sindur við síðuna av.

«Vit hava stutt og greitt ikki ráð til hesa iløgu nú», sigur Súsonna Holm.

Í hesum forinum er tað ein spurningur, um Vágoyggjin hevur ráð til at vera eftirbátur á samferðsluøkinum og hvønn búskaparligan týðning tað kemur at hava at Vágoyggjin verður samanbundin við meginøkið.

Sjálvur ivist eg ikki í, at tað eisini kemur at gagna meginøkinum, tá samanbindingin vónandi innan alt ov leingi verður veruleiki.

T.d. samarbeiðið imillum Skipasmiðjuna Føroyar og J.K. Joensen og Sonur kann fara at fáa stóran týðning fyri eina rúgvu av arbeiðsplássum, bæði í Vágum og í meginøkinum.

Í heila tikið vil vinnulivðið í Vágum í stóran mun koma at samarbeiða við vinnulivði í meginøkinum.

Beinleiðis ferðsla uttan trupulleikar verður við flogvøllin alt samdøgurið.

At handilslivði í miðstaðarøkinum eisini fær ágóða av hesum, ivist eg heldur ikki í.

Nú fáa vit so at siggja, hvat úrslit kostnaðarmetingin kemur til, og hvat kanningarnar koma at visa, um hvat tað kemur at hava at siga búskaparliga, um Vágoyggjin og Streymoyggjin verða samanbundnar.

Frank Davidsen

Friður um
deyðan mann

Tað var ikki sørt lógin skrivning. Sosialurin (Jústenes) í gjár 17/10 hevði um vanlukkuna í Mykinesi.

Blaðviðgerðin av tí, ið skal vera farið fram, gevur okkum ta fatan, at alt hendi av ósketni og berum kleyvarskapi.

Siðvenja hevur verið í Føroyum — at lata frið vera um deyðan mann. So státt var henda skrivning bæði óneyðug og sera óhóskandi — fyri ikki at siga ótespilig. Harafturat lata tit hesa «viðgerð» fara fram meðan menn enn standa undir bori, og meðan framvegis verður leitað eftir hinum seinasta — ið sum kunngutt er gamal starvsfelagi tykkara á Sosialinum.

Hann, sum í slíkum føri ikki roynir at ugga og lætta, ella vera við tí góða orðinum, eigur í hvussu er at duga sær eitt — og tað er at tiga. Skrivning sum henda tænar so ongum øðrum endamáli enn at leggja stein oman á byrði — gera sorgina enn tyngri

fyri tey eftirsitandi — og tað er ikki neyðugt.

Um ein framvegis skal hava virðing fyri blaðnum (Tíðindablaðnum Sosialinum) eiga tit at veita teimum eftirsitandi eina treytaleysa umbering — sjálvt um sera lítill uggi er í tí.

RÓKUR.

Storno
—tín trygd fyri góðsku!

N	4
M	8
T	0

H.J. Michelsen
Handan á 6, Tórshavn
tlf. 1.4414 — fax 1.8045